

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ
(ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ-12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ)

Υπάρχουν ορισμένες περικοπές της αγίας Γραφής, τις οποίες πρέπει να θυμόμαστε συνεχώς και αδιαλείπτως, εάν θέλουμε να μας συγχωρήσει ο Κύριός μας τα αμαρτήματά μας. Εάν θέλουμε να έχουμε παρρησία στην προσευχή μας, όταν λέμε το «Κύριε ελέησον».

Η πρώτη περικοπή βρίσκεται στην επί του Όρους Ομιλία του Κυρίου μας (Ματθ. 5,23). Λέγει εκεί ο Κύριος ότι εάν πας στο ναό και προσφέρεις το δώρο σου στο Θεό και κείνη τη στιγμή θυμηθείς ότι κάποιος αδελφός σου έχει παράπονο εναντίον σου, άφησε το δώρο σου, σταμάτα τη θυσία, τρέξε συμφιλίωσου με τον αδελφό σου και μετά έλα να προσφέρεις το δώρο σου. Δηλαδή να το πούμε πιο απλά, με λόγια της σημερινής εποχής, εάν πας στην εκκλησία και θυμηθείς ότι κάποιος είναι δυσανεσθημένος ή πικραμένος μαζί σου, άφησε τη λειτουργία, άφησε τα κεριά, τα λιβάνια, τα λάδια και τα πρόσφορα, σταμάτησε τις μετάνοιες και τα «Κύριε ελέησον», μη περιμένεις για να κοινωνήσεις, αλλά τρέξε γρήγορα, συνάντησε τον, συμφιλίωσου μαζί του, ζητώντας του συγγνώμη, και μετά έλα να λειτουργηθείς.

Παρατηρεί ο άγιος Χρυσόστομος ότι ο Θεός μας προτρέπει πρώτα να αγαπήσουμε τους αδελφούς μας και μετά να δείξουμε την αγάπη μας και το σεβασμό μας σε Εκείνον. Κι ενώ όταν είμαστε παντρεμένοι με ένα ειδωλόλατρη δεν ζητά να τον χωρίσουμε, αν εκείνος δεν μας παρέχει προβλήματα (Α΄ Κορ. 7,12-16), παρ' όλο που είναι προσβλητικό για το Θεό, εν τούτοις εδώ που θίγεται ο αδελφός προτιμά το συμφέρον του αδελφού και όχι το δικό Του.

Η δεύτερη περικοπή είναι πάλι από την επί του Όρους Ομιλία, εκεί που ο Χριστός παρουσιάζει για πρώτη φορά τη γνωστή προσευχή «Πάτερ ημών» (Ματθ. 6,9-15). Στη προσευχή αυτή ως γνωστό λέμε «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Και στο τέλος της προσευχής πάλι επαναλαμβάνει ο Κύριος: «εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και ημίν ο πατήρ ημών ο ουράνιος· εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ ημών αφήσει τα παραπτώματα υμών». Ξεκάθαρα και σταράτα λόγια. Συγχωρείτε θα σας συγχωρήσω. Δεν συγχωρείτε ούτε κι εγώ σας συγχωρώ.

Η τρίτη περικοπή (Ματθ. 18, 21-35) μας λέγει τα εξής. Ρώτησε ο Πέτρος τον Χριστό, πόσες φορές αν αμαρτήσει κάποιος σε μένα πρέπει να τον συγχωρήσω, μέχρις επτά; Και ο Χριστός του απάντησε μέχρι εβδομήντα φορές το επτά, δηλαδή μέχρι τετρακόσια ενενήντα, δηλαδή άπειρες. Και για να εδραιώσει την απάντηση του είπε και την παραβολή του δούλου που χρωστούσε μύρια τάλαντα.

Κάποιος βασιλιάς μάζεψε τους δούλους του για να λογαριαστεί μαζί τους. Και αποκαλύφτηκε ότι ένας δούλος χρωστούσε μύρια (10.000) τάλαντα. Τι ήταν το τάλαντο; Ήταν η μεγαλύτερη οικονομική μονάδα της αρχαιότητας. Ένα τάλαντο ισοδυναμεί με 240 λίρες χρυσού. Δηλαδή τα 10.000 τάλαντα ισοδυναμούν με 2.400.000 λίρες χρυσού. Αμύθητο και αστρονομικό ποσό.

Η ιστορία αναφέρει ότι, όταν ο Μ. Αλέξανδρος προχωρούσε ακάθεκτος εναντίον του Δαρείου και τον νικούσε συνεχώς, ο Δαρείος του πρόσφερε 10.000 τάλαντα και την κόρη του ως σύζυγο, για να σταματήσει την και να γυρίσει πίσω στην Ελλάδα. Ο Δαρείος όμως είχε όλο το χρυσάφι της Περσίας και η περσική αυτοκρατορία ήταν η μεγαλύτερη από όσες γνώρισε ο κόσμος, γι' αυτό μπορούσε να προσφέρει αυτό το ποσό.

Λοιπόν 10.000 τάλαντα χρωστούσε ο δούλος αυτός και οι ερμηνευτές λέγουν, επειδή ακριβώς το ποσό είναι τεράστιο, ο δούλος αυτός ήταν και φοβερά άπληστος και φοβερά σπάταλος. Δεν ήταν κάποιος φτωχούλης που πιεζόμενος από την ανέχειά του υπεξάιρεσε κάποιο ποσό για να επιζήσει, αλλά ένας μαφιόζος και γκάνγκστερ περιωπής θα λέγαμε με σύγχρονους όρους. Και, επειδή δεν είχε να τα δώσει, ο βασιλιάς διέταξε να πωληθεί αυτός, η γυναίκα του και τα παιδιά του καθώς και ό,τι είχε και δεν είχε, για να πληρωθεί το χρέος. Ο δούλος τότε έπεσε στα πόδια του βασιλιά και τον προσκυνούσε ικετεύοντάς τον να μακροθυμήσει και να του δώσει χρόνο για να τον ξωφλήσει. Ο βασιλιάς που ήταν πολύ φιλεύσπλαχνος τον λυπήθηκε και του χάρισε το χρέος.

Μόλις όμως εκείνος ελευθερώθηκε, βρήκε έναν σύνδουλό του, ο οποίος του χρωστούσε εκατό δηνάρια –ένα ασήμαντο χρηματικό ποσό– και, αφού τον έπιασε από το λαιμό, επιτακτικά ζητούσε εδώ και τώρα να του τα δώσει. Ο σύνδουλος εκείνος έπεσε στα πόδια του και τον παρακαλούσε να μακροθυμήσει και να του δώσει χρόνο για να τον ξεχρεώσει. Εκείνος όμως ήταν ανένδοτος και ανυποχώρητος και τον έβαλε στην φυλακή. Όταν ο βασιλιάς έμαθε από τους άλλους δούλους τι συνέβη τόν ήλεγξε σφοδρότατα για την ασπλαχνία του και τον έβαλε στη φυλακή μέχρι να ξοφλήσει τα μύρια τάλαντα.

Μύρια τάλαντα είναι τα όσα οφείλουμε στο Θεό και εκατό δηνάρια τα όσα μας οφείλουν άλλοι. Αν είμαστε έξυπνοι θα καταλάβουμε ότι μας συμφέρει να χαρίσουμε τα 100 δηνάρια για να μας χαρίσει ο Θεός τα μύρια τάλαντα.

Το τέταρτο κείμενο δεν είναι από την αγία Γραφή, αλλά εκφράζει και ερμηνεύει το πνεύμα της αγίας Γραφής. Βρίσκεται στην ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως, την οποία μπορούμε να την βρούμε στα βιβλία της Εκκλησίας μας «Ωρολόγιο», στη «Σύννοση» ή τον «Συνέκδημο», ή και αυτοτελώς σε βιβλιαράκια διαφόρων εκδόσεων που κυκλοφορούν και είναι εύκολο να τα προμηθευθούμε. Εκεί λοιπόν στην αρχή της ακολουθίας της Μεταλήψεως υπάρχουν κάποιοι στίχοι, που συμβουλεύουν τους χριστιανούς «πρώτον καταλλάγηθι τοις σε λυπούσιν / έπειτα θαρρών, μυστικήν βρώσιν φάγε». Ας προσέξουμε ότι μας προτρέπει να βρούμε όχι αυτούς που λυπήσαμε με την οποιαδήποτε ανοίκεια συμπεριφορά μας αλλά αυτούς που μας λύπησαν. Γιατί ακόμη και σε αυτή την περίπτωση πρέπει να μιμηθούμε το Χριστό μας που συγχώρησε τους σταυρωτές του και προσευχήθηκε «πάτερ άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λκ. 23,34) και να εφαρμόσουμε την εντολή του «αγαπάτε τους εχθρούς ημών, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς, ευλογείτε τους καταρωμένους υμίν, προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς» (Λκ. 6,28). Έτσι θα κοινωνήσουμε με πλήρη ειρήνη και αγαλλίαση, χωρίς να έχουμε πίκρα και αγανάκτηση εναντίον κανενός.